

# Hoofdstuk 1

Fleurs hand trilde een beetje toen ze met haar fineliner over de potloodlijntjes heen tekende. Dat gebeurde altijd als ze lange tijd had getekend. Gelukkig was het schema bijna klaar. Toen ze klaar was met overtrekken, wachtte ze even tot de inkt van de fineliner goed droog was en gumde toen de potloodlijnen weg. Tevreden keek ze naar het resultaat.

Vandaag hadden ze op school een overzicht gekregen waarop stond wat ze voor welk vak moesten leren voor de centrale proefwerken. Ze had het schema overgenomen in haar bullet journal en was nu een planning aan het maken voor de komende twee maanden.

Op deze manier werd leren tenminste wat leuker, vond Fleur, hoewel ze er sowieso geen hekel aan had. Als ze zich aan de planning hield en goed oplette tijdens de lessen mocht ze misschien wel in de tweede naar het vwo. Tijdens het laatste mentorgesprek had meneer Van Ginkel gezegd dat het misschien wel haalbaar was en sindsdien deed Fleur nog meer dan anders haar best. Ze pakte haar schoolagenda erbij en begon de planning voor volgende week in te vullen. Balen! Over twee weken hadden ze nog een repetitie voor Engels, dus als ze nu al begon met het leren van de woordjes voor het centrale proefwerk, zou ze in de war raken. Gelukkig had meneer Verhagen gezegd dat dit de laatste repetitie was van dit schooljaar, dus na volgende week kon ze wel beginnen met leren.

Er werd op haar slaapkamerdeur gebonsd, dat was Sem natuur-

lijk. Zonder op een reactie te wachten gooide haar tweelingbroer de deur open.

‘Kom je beneden wat drinken? Mam heeft belangrijk nieuws!’

‘Wat dan?’ wilde Fleur weten.

‘Geen idee’, was Sems reactie. ‘Misschien over de zomervakantie?’

‘Dat zou kunnen’, zei Fleur. Zorgvuldig deed ze het dopje op haar favoriete fineliner en legde deze op het bureau neer. Straks moest ze het maar afmaken.

Achter Sem aan stommelde ze de trap af. Mam zat aan de keukentafel en ze had de thee al ingeschonken. Ook had ze voor hen allemaal een gevulde koek.

‘Waar hebben we dat aan verdiend?’ vroeg Sem en hij wees naar de koeken.

Mam lachte een beetje. ‘Het is weekend, dan mogen jullie wel een beetje verwend worden, of niet?’

Mams stem klonk iets hoger dan normaal en Fleur keek haar verbaasd aan. Waarom zou mam zenuwachtig zijn? Ze kon zo gauw niets bedenken, maar vreemd was het wel.

Mam glimlachte, vast om haar gerust te stellen.

‘Gaat oom Robert dit jaar mee op vakantie?’ vroeg Sem nieuwsgierig, toen ze aan de keukentafel geschoven waren. ‘Of gaat het belangrijke nieuws niet over de vakantie?’

Mam schudde haar hoofd. ‘Nee, het gaat niet over de vakantie. Drink eerst je thee maar op, straks hebben we nog genoeg tijd.’ Fleur zuchtte diep en nam een hap van de gevulde koek.

‘Ligt Tess nu al op bed?’ vroeg ze verwonderd aan haar moeder. ‘Op vrijdag mag ze toch altijd opblijven?’

Mam knikte. ‘Dat klopt. Ze is vanmiddag naar het feestje van

Linda geweest en was erg moe, dus daarom heb ik haar er op tijd in gestopt. Dat komt eigenlijk wel mooi uit, vanwege het gesprek dat ik met jullie wil voeren. Hopelijk blijft Sanne ook stil.'

Fleur wisselde even een blik met haar tweelingbroer Sem. Die haalde zijn schouders op en nam een slok van zijn thee.

'Sanne heeft vanmiddag weer gefietst', vertelde mam, voordat een van hen iets kon vragen over het gesprek. 'Ze heeft nu echt goed door hoe het werkt.'

'Mooi. Dan kunnen we binnenkort de zijwieltjes eraf halen, of niet?' was Sems reactie.

'Misschien wel', zei mam.

Fleur weerstond de neiging om nog een keer diep te zuchten. Sem kwam haar roepen omdat mam zulk belangrijk nieuws had, en vervolgens moesten ze eerst hun thee opdrinken voordat mam er iets over ging zeggen. Daar kon ze dus echt niet tegen! Ze ging verzitten en nam snel een slok van de thee. Au! Die was nog heet! Ongeduldig blies ze over haar mok, zodat ze de thee sneller kon opdrinken. Het hielp niet veel, want Sem en mam hadden pas na een kwartier eindelijk ook hun thee en koek op.

'Nou mam, ik ben nu wel erg nieuwsgierig', zei Sem.

Fleur rolde even met haar ogen. Nu pas?

Mam schoof even heen en weer op haar stoel en legde toen haar handen op tafel. Ze keek hen een voor een aan.

'Ik ... eh... ik vind het lastig om dit aan jullie te vertellen, maar het wordt echt tijd dat ik dit met jullie deel.'

Intussen keek mam hen niet meer aan, maar staaarde ze naar de tafel. Het moest wel echt iets heel bijzonders zijn!

'De laatste tijd ben ik regelmatig op vrijdag- of zaterdagavond weggeweest, dat hebben jullie vast wel gemerkt', zei mam.

‘Volgens mij heb ik nooit echt verteld wat ik dan ging doen, of wel?’

Sem en Fleur schudden allebei hun hoofd.

‘Maar u bent toch niet verplicht dat aan ons te vertellen?’ vroeg Sem.

‘Nee, dat klopt’, zei mam. ‘Maar misschien was het makkelijker geweest als ik het jullie wat eerder had verteld. Dan was het nu minder als een schok gekomen.’

Waar had mam het over? Koortsachtig dacht Fleur na over alle mogelijke verklaringen.

‘Ik ... eh ... Ik ben een aantal keer uit geweest’, zei mam toen.

Fleur voelde zich warm worden. ‘Met ... met een man?’ vroeg ze. Ze durfde haast niet te kijken, maar zag dat mam knikte.

‘Hij heet Julian van den Heuvel en is weduwnaar. Misschien kennen jullie hem wel, hij is lid van onze kerk, maar hij gaat naar een andere wijkgemeente.’

Fleurs hoofd bonsde. Mam was een aantal keer op date geweest? Hoelang kende ze die man al? Was ze verliefd op hem? Zou ze met hem gaan trouwen en was dat wat ze hun nu wilde vertellen?

‘Gaat u met hem trouwen?’ Sem vroeg wat zij niet durfde te vragen.

Er verscheen een glimlach op mams gezicht. ‘Misschien’, zei ze. ‘We willen het heel rustig aan doen, omdat we met zo veel verschillende personen rekening moeten houden.’

Fleur probeerde de brok in haar keel weg te slikken, maar hoe hard ze het ook probeerde, het lukte niet.

‘Met wie dan allemaal?’ vroeg Sem verwonderd.

‘Nou, allereerst met jou en Fleur’, begon mam. ‘En met Tess en Sanne natuurlijk. En Julian heeft zelf ook drie kinderen. We willen

ons dus niet overhaast in een huwelijk gaan storten, want dat zou voor niemand goed zijn.'

Sem knikte begrijpend, zag Fleur. Had hij er dan geen enkel probleem mee dat mam misschien wel zou gaan trouwen?

'Maar jullie hebben dus wel een relatie?' vroeg Sem. Zijn stem was zo ... zo zakelijk. Alsof het hem helemaal niets kon schelen. 'Ja, dat klopt.' Mam aarzelde even. 'Sinds december is het officieel.'

'Sinds december?' Fleurs stem schoot uit. Waarom had mam het niet eerder verteld? Het was nu al mei!

Mam leek de onderliggende vraag te begrijpen. 'Ja, maar we wilden het pas tegen jullie vertellen als wij er zeker van waren dat we met elkaar verder wilden. Stel dat het fout was gegaan en jullie hadden hem en zijn gezin leren kennen, dan moesten we allemaal weer afscheid van elkaar nemen. Dat was iets wat we echt wilden voorkomen.'

'Ik snap het.' Sem bleef er nuchter onder. 'Maar nu weten jullie het dus zeker?'

'Ja!' Er was geen enkele aarzeling in mams stem en haar ogen glansden.

'Dat is mooi', zei Sem en hij zakte onderuit.

Fleur wilde haar tweelingbroer wel door elkaar schudden. Hoe kon hij doen alsof het hem helemaal niets deed? Mam was verliefd! Op een andere man dan pap. Het zou vast wel mogen, het was al meer dan vier jaar geleden dat pap was gestorven, maar ze had alleen nooit gedacht dat dit kon gebeuren.

'Ik begrijp het als jullie het moeilijk vinden.' Mams stem leek van ver te komen. 'En als je vragen hebt of erover wilt praten, mag dat altijd.' Ze keek hierbij extra lang naar Fleur.

‘Ik vind het juist leuk voor u’, zei Sem spontaan.

‘Dank je, Sem!’ Mam bleef even stil, maar vervolgde toen: ‘Fleur, gaat het wel goed?’

Fleur probeerde zich groot te houden, maar het lukte niet. Er kwam een waas voor haar ogen en ze voelde een traan over haar wang rollen.

Meteen stond mam op en kwam naast haar zitten. Ze sloeg een arm om haar heen en wiegde haar zachtjes heen en weer.

‘Ik vind het wel leuk voor u’, hikte Fleur. ‘Maar ...’

‘Ik begrijp je’, fluisterde mam. ‘Ik vond het ook heel moeilijk en soms nog steeds. Niemand kan jullie vader vervangen, ook Julian niet.’

Fleur glimlachte door haar tranen heen. Gelukkig, mam was pap ook niet vergeten!

Sem stond op, liep naar het aanrecht en scheurde een stuk keukenrol af en gaf het aan haar. Dankbaar nam Fleur het aan en snoot haar neus.

‘Hoe heeft u hem eigenlijk ontmoet?’ vroeg ze toen, toch wel nieuwsgierig.

Mam glimlachte en Fleur kon zich niet eens meer herinneren wanneer ze haar moeder voor het laatst zo gelukkig had gezien.

‘Al een tijd geleden, op de Bijbelstudiekring’, vertelde mam. ‘Ik denk dat het al bijna drie jaar geleden is dat we voor het eerst bij elkaar in de groep zaten. We praatten veel en hadden veel aanknopingspunten, omdat we allebei ...’ Mam pauzeerde even.

‘Omdat we allebei weten wat het is om iemand te verliezen en met kleine kinderen achter te blijven.’

Fleur knikte.

‘Pas een jaar geleden begon ik in de gaten te krijgen dat er mis-

schien wel meer dan alleen vriendschap speelde tussen ons. Julian had het volgens mij al langer door, maar zelfs daarna hebben we het contact rustig opgebouwd.'

'Hoelang is het geleden dat zijn vrouw is overleden?' vroeg Sem. 'Bijna vijf jaar', antwoordde mam.

Die Julian was dus iets langer alleen dan mam. Maar hij had ook kinderen, dat had mam net toch verteld? Hoe zouden die kinderen het vinden dat hun vader een relatie had met een andere vrouw? Of zouden zij het nog niet weten?

'Zoals ik al zei heeft hij drie kinderen. De oudste is een meisje en is een jaar jonger dan jullie. Ze heet Fenna. Na Fenna komt Ruben. Hij is zeven, dus net zo oud als Tess. Maar hij wordt in augustus al acht. De jongste heet Nathan en hij is vijf.'

'Dus Nathan heeft zijn moeder ook niet gekend?' vroeg Sem. Mam schudde haar hoofd. 'Nee, ze is kort na zijn eerste verjaardag overleden.'

Het bleef een tijdje stil, ze hadden allemaal genoeg aan hun eigen gedachten.

'Gaan we binnenkort kennismaken?' Sem verbrak uiteindelijk de stilte.

Mam knikte. 'Morgenochtend ga ik het ook aan Tess en Sanne vertellen', zei ze. 'Het is de bedoeling dat Julian volgende week donderdagavond hier komt zodat jullie hem kunnen ontmoeten. Daarna plannen we een dag waarop jullie kennis kunnen maken met Julians kinderen. Het leek mij beter om het in stapjes te doen.'

'Ik snap het', zei Fleur zacht. 'Gaat u ook een keer naar Julians gezin toe?' Ze kon zich niet voorstellen dat mam dat al gedaan had.

‘Ja, ik hoop aankomende woensdagmiddag naar hen toe te gaan. Tante Rianne komt dan om op Tess en Sanne te passen’, vertelde mam.

Ze bleven nog een tijdje napraten en Fleur merkte tot haar verbazing dat het steeds makkelijker werd om over de nieuwe situatie te praten. Alsof ze er al een beetje aan gewend raakte.

‘Hé, het is al tien uur’, zei mam geschrokken terwijl ze naar de klok wees. ‘Het wordt zo onderhand tijd voor jullie om naar bed te gaan!’

‘Kom op mam, het is weekend!’ protesteerde Sem meteen. Vervolgens sloeg hij zijn hand voor zijn mond, maar hij kon niet verbergen dat hij geeuwde.

Fleur grinnikte. ‘Het is geloofwaardiger als je dat zegt zonder te gapen!’ De woorden waren haar mond nog niet uit of ze volgde het voorbeeld van haar tweelingbroer.

Nu was het Sems beurt om te lachen.

‘Ga maar lekker naar bed, desnoods lees je nog even’, zei mam, terwijl ze door Sems haar woelde. Vervolgens legde ze haar hand op Fleurs schouder.

‘En als jullie nog vragen hebben of erover willen praten, je weet dat je altijd bij me terecht kunt, hè?’

Ze knikten allebei en gingen toen naar boven toe.

Fleur verwachtte eigenlijk dat Sem nog wel even met haar zou kletsen, maar het enige wat hij zei was ‘welterusten’, voordat hij naar zijn eigen kamer ging.

Fleur poetste snel haar tanden en kroop haar bed in. Ze was al vroeg op de avond in bad geweest en had haar pyjama al aan. Dat deed ze eigenlijk altijd als ze op vrijdagavond niet weg hoefde, heerlijk vond ze dat.



Wat een vreemde avond was het geworden. Ze kon het nog bijna niet geloven. Mam had een vriend en volgende week zouden ze kennis met hem maken. Hij had ook een gezin, dus als mam met hem zou trouwen, zouden ze ineens met z'n negenen zijn in plaats van met vijf. Snel schudde Fleur die gedachten van zich af, daar wilde ze nog helemaal niet aan denken. Mam had gezegd dat ze het rustig aan zouden doen.

Ze pakte haar Bijbel en dagboekje en las het gedeelte dat aan de beurt was. Ze kon zich deze keer maar moeilijk concentreren en ook bidden lukte haar niet echt. Nadat ze haar ogen weer had geopend, pakte ze de foto van pap die op de plank boven haar bed stond. Ze staarde een tijdje naar zijn lachende gezicht. Ze wilde zo graag zijn stem horen, dat hij nog één keer aan haar staart zou trekken en haar plagend 'Fleurtje' zou noemen. Maar zoals altijd bleef het stil. Een traan rolde over haar wang en al snel volgden er meer. Ze klemde de foto tegen zich aan, alsof ze haar vader op die manier kon omhelzen.

Pas een hele tijd later zette ze de foto op haar nachtkastje en knipte toen het lampje uit. Het duurde lang voor ze in slaap viel.